HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

26 octombrie 2012*

„Politica externă și de securitate comună — Măsuri restrictive îndreptate împotriva Iranului în scopul de a împiedica proliferarea nucleară — Înghețarea fondurilor — Acțiune în anulare — Obligația de motivare”

În cauza T-53/12,

CF Sharp Shipping Agencies Pte Ltd, cu sediul în Singapore (Singapore), reprezentată de S. Drury, solicitor, de K. Adamantopoulos și de J. Cornelis, avocați,

reclamantă,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de B. Driessen și de V. Piessevaux, în calitate de agenți,

pârât,

având ca obiect o cerere de anulare a Regulamentului (UE) nr. 961/2010 al Consiliului din 25 octombrie 2010 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 423/2007 (JO L 281, p. 1), a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 1245/2011 al Consiliului din 1 decembrie 2011 de punere în aplicare a Regulamentului nr. 961/2010 (JO L 319, p. 11) și a Regulamentului (UE) nr. 267/2012 al Consiliului din 23 martie 2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului nr. 961/2010 (JO L 88, p. 1), în măsura în care se referă la reclamantă,

TRIBUNALUL (Camera a patra),

compus din doamnele I. Pelikánová (raportor), președinte, și K. Jürimäe și domnul M. van der Woude, judecători,

grefier: domnul N. Rosner, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 11 iulie 2012,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 Reclamanta, CF Sharp Shipping Agencies Pte Ltd, este o societate din Singapore care își desfășoară activitatea în special ca agent maritim.

2 Prezenta cauză se înscrie în cadrul măsurilor restrictive instituite pentru a face presiuni asupra Republicii Islamice Iran în scopul ca aceasta din urmă să pună capăt activităților nucleare care prezintă un risc de proliferare și dezvoltării vectorilor de transport de arme nucleare.

3 Numele reclamantei a fost înscris pe lista din anexa VIII la Regulamentul (UE) nr. 961/2010 al Consiliului din 25 octombrie 2010 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 423/2007 (JO L 281, p. 1) în urma adoptării Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 1245/2011 al Consiliului din 1 decembrie 2011 de punere în aplicare a Regulamentului nr. 961/2010 (JO L 319, p. 11).

4 Această înscriere a avut drept consecință înghețarea fondurilor și a resurselor economice ale reclamantei, în conformitate cu articolul 16 alineatul (2) din Regulamentul nr. 961/2010.

5 În măsura în care o privește pe reclamantă, Regulamentul de punere în aplicare nr. 1245/2011 a fost motivat după cum urmează:

„Firmă-paravan a [Islamic Republic of Iran Shipping Lines (IRISL)], deținută sau controlată de IRISL.”

6 Consiliul Uniunii Europene a informat-o pe reclamantă cu privire la includerea sa pe lista din anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010 prin scrisoarea din 5 decembrie 2011, pe care reclamanta afirmă că a primit-o la 13 decembrie 2011.

7 Prin scrisoarea din 15 decembrie 2011, reclamanta a solicitat Consiliului să îi transmită toate documentele pertinente referitoare la afirmațiile reținute împotriva sa în cadrul Regulamentului de punere în aplicare nr. 1245/2011. Consiliul a confirmat primirea acestei scrisori la 19 decembrie 2011.

8 Prin scrisoarea din 19 decembrie 2011, reclamanta a solicitat Consiliului să efectueze o reexaminare a deciziei de a o include pe lista din anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010.

9 La 19 ianuarie 2012, reclamanta a trimis Consiliului un fax prin care îi solicita precizări cu privire la termenele în care trebuiau să fie examinate solicitările cuprinse în scrisorile sale din 15 și din 19 decembrie 2011. Consiliul a confirmat în aceeași zi prin e-mail primirea faxului.

10 Printr-o scrisoare din 23 martie 2012, Consiliul a răspuns la scrisorile reclamantei din 15 și din 19 decembrie 2011, arătând că, în urma reexaminării, a decis să respingă solicitarea reclamantei de a fi eliminată de pe lista cuprinsă în anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010. Consiliul a precizat în această privință că, chiar dacă reclamanta nu era deținută efectiv de Islamic Republic of Iran Shipping Lines (IRISL), fusese utilizată de acesta din urmă ca firmă-paravan pentru a efectua plăți către o altă societate care făcea obiectul unor măsuri restrictive, P:, care acționa, la rândul său, în favoarea IRISL în Orientul Mijlociu. Consiliul a precizat, de altfel, că intenționa să modifice în acest sens motivarea anexei VIII la Regulamentul nr. 961/2010 referitoare la reclamantă.

11 Întrucât Regulamentul nr. 961/2010 a fost abrogat prin Regulamentul (UE) nr. 267/2012 al Consiliului din 23 martie 2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului (JO L 88, p. 1), numele reclamantei a fost inclus de Consiliu în anexa IX la acest din urmă regulament. În consecință, fondurile și resursele

economice ale reclamantei sunt în prezent înghețate în temeiul articolului 23 alineatul (2) din regulamentul menționat. Motivarea reținută în privința reclamantei este identică cu cea prezentată în cadrul Regulamentului de punere în aplicare nr. 1245/2011.

Procedura și concluziile părților

12 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 12 februarie 2012, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

13 Prin înscris separat depus la grefa Tribunalului în aceeași zi, reclamanta a formulat o cerere de judecare a cauzei potrivit procedurii accelerate, în temeiul articolului 76a din Regulamentul de procedură al Tribunalului. Prin decizia din 8 martie 2012, Tribunalul (Camera a patra) a încuviințat această cerere.

14 Memoriul în apărare al Consiliului a fost depus la 26 martie 2012.

15 La 26 aprilie 2012, Tribunalul a solicitat părților precizări cu privire la legăturile dintre reclamantă, IRISL și P. Părțile s-au conformat acestei cereri în termenul stabilit de Tribunal.

16 La 16 mai 2012, Consiliul a prezentat Tribunalului observații suplimentare în cadrul cărora a susținut că reclamanta ar fi primit sau efectuat plăți care implicau societăți având legături cu IRISL, și anume I., K., O. și C., urmărind să eludeze efectele măsurilor restrictive adoptate în privința IRISL.

17 Reclamanta a prezentat observații referitoare la aceste afirmații prin scrisoarea din 6 iunie 2012.

18 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 11 iulie 2012.

19 În cererea introductivă, reclamanta a solicitat Tribunalului:

— anularea cu efect imediat a Regulamentului de punere în aplicare nr. 1245/2011 și a Regulamentului nr. 961/2010, în măsura în care prevăd înscrierea reclamantei pe lista cuprinsă în anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010;

— obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

20 În cadrul ședinței, reclamanta și-a adaptat capetele de cerere, solicitând și anularea Regulamentului nr. 267/2012, în măsura în care prevede înscrierea sa pe lista cuprinsă în anexa IX la acest regulament.

21 Consiliul solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

22 Reclamanta invocă trei motive, primul dintre acestea fiind întemeiat pe existența unei erori vădite de apreciere în ceea ce privește pretinsele sale legături cu IRISL, al doilea fiind întemeiat pe încălcarea obligației de motivare și al treilea referindu-se la încălcarea dreptului său la apărare și a dreptului său la o protecție jurisdicțională efectivă. Reclamanta solicită, în plus, ca eventuala anulare a actelor atacate să aibă efect imediat.

23 Tribunalul consideră că trebuie examinată, cu titlu introductiv, admisibilitatea adaptării efectuate de reclamantă a concluziilor prezentate.

Cu privire la admisibilitatea adaptării concluziilor reclamantei

24 Astfel cum reiese din cuprinsul punctului 11 de mai sus, ulterior formulării cererii introductive, Regulamentul nr. 961/2010, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul de punere în aplicare nr. 1245/2011, a fost abrogat și înlocuit de Regulamentul nr. 267/2012. În cadrul ședinței, reclamanta și-a adaptat concluziile inițiale astfel încât acțiunea să aibă ca obiect anularea tuturor acestor acte (denumite în continuare, privite împreună, „actele atacate"). Consiliul a indicat că nu se opune unei astfel de adaptări.

25 În această privință, trebuie amintit că, atunci când un regulament care privește direct și individual un particular este înlocuit în cursul procedurii printr-un act având același obiect, acesta trebuie considerat un element nou, care permite reclamantului să își modifice concluziile și motivele. Astfel, obligarea reclamantului să introducă o nouă acțiune ar fi contrară principiului bunei administrări a justiției, precum și necesității limitării duratei procedurii. În plus, ar fi nedrept ca, pentru a contracara criticile cuprinse în acțiunea prezentată instanței Uniunii Europene împotriva unui act, instituția în cauză să poată adapta actul atacat sau să îl înlocuiască cu altul și să se prevaleze, în cursul procedurii, de această modificare sau de această înlocuire pentru a priva cealaltă parte de posibilitatea de a-și extinde concluziile și motivele inițiale la actul ulterior sau de a prezenta concluzii și motive suplimentare împotriva acestuia (a se vedea prin analogie Hotărârea Tribunalului din 23 octombrie 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Consiliul, T-256/07, Rep., p. II-3019, punctul 46 și jurisprudența citată).

26 În ceea ce privește termenul în care poate fi efectuată o astfel de adaptare a concluziilor, Tribunalul consideră că termenul de două luni prevăzut la articolul 263 al șaselea paragraf TFUE este, în principiu, aplicabil atât atunci când acțiunea în anularea unui act este formulată prin intermediul unei cereri introductive, cât și atunci când este formulată, în cadrul unei acțiuni pendinte, prin intermediul unei adaptări a concluziilor în anularea unui act anterior abrogat și înlocuit prin actul în discuție.

27 Astfel, această soluție este justificată de împrejurarea că normele privind termenele pentru introducerea acțiunilor sunt de ordine publică și trebuie aplicate de instanță astfel încât să se asigure securitatea juridică, precum și egalitatea justițiabililor în fața legii (Hotărârea Curții din 18 ianuarie 2007, PKK și KNK/Consiliul, C-229/05 P, Rep., p. I-439, punctul 101), evitând orice discriminare sau tratament arbitrar în cadrul administrării justiției (Hotărârea Curții din 15 ianuarie 1987, Misset/Consiliul, 152/85, Rec., p. 223, punctul 11).

28 Totuși, prin excepție de la acest principiu, Tribunalul consideră că termenul respectiv nu este aplicabil, în cadrul unei acțiuni pendinte, atunci când, pe de o parte, actul în discuție și actul pe care acesta îl abrogă și îl înlocuiește au, în ceea ce privește persoana interesată, același obiect, sunt întemeiate, în esență, pe aceleași motive și au, în fond, conținuturi identice, fiind diferite numai din punctul de vedere al domeniului lor de aplicare *ratione temporis*, și, pe de altă parte, atunci când adaptarea concluziilor nu este întemeiată pe niciun motiv, fapt sau element de probă nou, altul decât însăși adoptarea actului în discuție care abrogă și înlocuiește acest act anterior.

29 Într-o situație de acest gen, dat fiind că obiectul și cadrul litigiului, astfel cum au fost stabilite prin acțiunea inițială, nu suferă nicio modificare, cu excepția celei privind dimensiunea sa temporală, securitatea juridică nu este nicidecum afectată de împrejurarea că adaptarea concluziilor este efectuată după expirarea termenului de două luni în discuție.

30 Prin urmare, în împrejurări precum cele descrise la punctul 28 de mai sus, este admisibilă cererea unui reclamant de a-și adapta concluziile și motivele invocate, chiar în cazul în care adaptarea a fost efectuată după expirarea termenului de două luni prevăzut la articolul 263 al șaselea paragraf TFUE.

31 În speță, întrucât sunt îndeplinite toate condițiile menționate la punctul 28 de mai sus, trebuie să se considere că este admisibilă cererea reclamantei de anulare a Regulamentului nr. 267/2012, în măsura în care prevede înscrierea sa pe lista cuprinsă în anexa IX la acest regulament.

Cu privire la fond

32 Tribunalul consideră că trebuie examinat, într-o primă fază, cel de al doilea motiv invocat, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare.

33 În această privință, reclamanta susține că adoptarea măsurilor restrictive care o vizează nu a fost motivată de Consiliu corespunzător cerințelor legale. Astfel, afirmațiile potrivit cărora este deținută sau controlată de IRISL nu ar fi decât o simplă menționare a normei juridice aplicabile și nu ar constitui, în consecință, motive specifice și concrete pe baza cărora Consiliul putea să considere că reclamanta trebuia să facă obiectul unor măsuri restrictive. În special, Consiliul nu ar fi precizat natura deținerii sau a controlului pretins exercitate de IRISL asupra sa și nu ar fi prezentat informații suplimentare cu privire la motivele pentru care reclamanta ar fi o „firmă-paravan” a IRISL.

34 Consiliul afirmă, în replică, faptul că motivarea prezentată este suficientă, în special întrucât a precizat natura legăturilor dintre reclamantă și IRISL, și anume faptul că reclamanta a fost utilizată ca firmă-paravan pentru a efectua plăți către P.

35 Trebuie amintit că obligația de a motiva un act cauzator de prejudiciu, astfel cum este prevăzută la articolul 296 al doilea paragraf TFUE și, mai precis, în speță, la articolul 36 alineatul (3) din Regulamentul nr. 961/2010 și la articolul 46 alineatul (3) din Regulamentul nr. 267/2012, are ca scop, pe de o parte, să acorde persoanei interesate o indicație suficientă pentru a afla dacă actul este bine fundamentat sau dacă este, eventual, afectat de un viciu care permite contestarea validității sale în fața instanței Uniunii și, pe de altă parte, să dea posibilitatea acestei instanțe să își exercite controlul asupra legalității actului respectiv. Obligația de motivare enunțată astfel constituie un principiu esențial al dreptului Uniunii de la care nu se poate deroga decât în considerarea unor motive imperative. Prin urmare, motivarea trebuie, în principiu, să fie comunicată persoanei interesate în același timp cu actul care îi cauzează un prejudiciu, lipsa sa neputând fi regularizată prin faptul că persoana interesată ia cunoștință de motivarea actului în cursul procedurii în fața instanței Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 14 octombrie 2009, Bank Melli Iran/Consiliul, T-390/08, Rep., p. II-3967, punctul 80 și jurisprudența citată).

36 Prin urmare, cu excepția situației în care există motive imperative care țin de securitatea Uniunii sau a statelor sale membre ori de modul de desfășurare a relațiilor lor internaționale care să împiedice comunicarea anumitor elemente, Consiliul este obligat să aducă la cunoștința unei entități care face obiectul unor măsuri restrictive motivele specifice și concrete pentru care consideră că era necesară adoptarea acestora. Consiliul trebuie astfel să menționeze elementele de fapt și de drept de care depinde justificarea legală a măsurilor în cauză și considerațiile care l-au determinat să le adopte (a se vedea în acest sens Hotărârea Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 35 de mai sus, punctul 81 și jurisprudența citată).

37 Pe de altă parte, motivarea trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și contextului în care actul a fost adoptat. Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul destinatarilor sau al altor persoane vizate în mod direct și individual de actul respectiv de a primi explicații. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care caracterul suficient al unei motivări trebuie apreciat nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă. În special, un act cauzator de prejudiciu este suficient motivat atunci când intervine într-un context cunoscut de persoana interesată, care îi permite acesteia să înțeleagă semnificația măsurii adoptate în privința sa (a se vedea Hotărârea Bank Melli Iran/Consiliul, punctul 35 de mai sus, punctul 82 și jurisprudența citată).

38 În speță, în ceea ce privește motivarea actelor atacate, pe de o parte, trebuie remarcat că, astfel cum susține reclamanta, mențiunea potrivit căreia este „deținută sau controlată” de IRISL nu este decât o preluare a textului articolului 16 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul nr. 961/2010 și al articolului 23 alineatul (2) litera (e) din Regulamentul nr. 267/2012, fără a se face nicio precizare în ceea ce privește cazul concret al reclamantei, în special în ceea ce privește natura controlului exercitat sau a deținerii.

39 Pe de altă parte, mențiunea potrivit căreia reclamanta este o „firmă-paravan” a IRISL nu are un conținut autonom în raport cu cea potrivit căreia reclamanta este deținută sau controlată de aceasta din urmă. Astfel, chiar dacă noțiunea „firmă-paravan” nu are o semnificație juridică precisă, aceasta este folosită pentru a desemna, în esență, o întreprindere interpusă, creată pentru a ascunde identitatea autorului anumitor comportamente. Or, pentru a putea juca rolul de „firmă-paravan” în acest sens, entitatea interpusă trebuie în mod necesar să fie controlată sau deținută, direct sau indirect, de entitatea ale cărei comportamente trebuie să fie ascunse. Prin urmare, calificarea drept „firmă-paravan” nu aduce precizări suplimentare în ceea ce privește motivele concrete care au determinat Consiliul să adopte măsuri restrictive în privința reclamantei.

40 În acest context, Consiliul susține în mod eronat că motivarea actelor atacate permite reclamantei să înțeleagă că făcea obiectul unor măsuri restrictive fie pentru că ar fi fost utilizată de IRISL pentru a efectua plăți către P., astfel cum a indicat Consiliul în scrisoarea din 23 martie 2012, fie pentru că ar fi primit sau efectuat plăți către I., K., O. și C., după cum a susținut Consiliul în observațiile sale din 16 mai 2012.

41 Astfel, pe lângă faptul că aceste două justificări sunt *a priori* contradictorii, întrucât nu se bazează pe aceleași elemente de fapt, pe de o parte, trebuie să se constate că motivarea actelor atacate nu o menționează pe P., I., K., O. sau C. și nici măcar faptul că reclamanta ar fi fost utilizată de IRISL pentru a primi sau pentru a efectua plăți.

42 Pe de altă parte, împrejurările invocate de Consiliu în scrisoarea din 23 martie 2012 și în observațiile din 16 mai 2012, chiar presupunând că ar fi dovedite, nu sunt de natură să demonstreze că reclamanta este deținută sau controlată de IRISL, în calitate de „firmă-paravan”, ci, mai degrabă, că reclamanta a ajutat-o pe IRISL sau entitățile apropiate acesteia să evite efectele măsurilor restrictive care le vizează.

43 Astfel, contrar susținerilor Consiliului, motivarea actelor atacate nu permite să se înțeleagă că acesta din urmă s-ar fi bazat pe împrejurările expuse în scrisoarea sa din 23 martie 2012 sau în observațiile sale din 16 mai 2012.

44 Având în vedere toate cele de mai sus, trebuie să se ajungă la concluzia că Consiliul nu a motivat actele atacate corespunzător cerințelor legale.

45 În consecință, trebuie să fie admis al doilea motiv invocat și să fie anulate, pe de o parte, Regulamentul de punere în aplicare nr. 1245/2011 și Regulamentul nr. 961/2010, în măsura în care prevăd înscrierea reclamantei pe lista cuprinsă în anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010, și, pe de altă parte, Regulamentul nr. 267/2012, în măsura în care prevede înscrierea reclamantei pe lista cuprinsă în anexa IX la acest din urmă regulament, fără a fi necesară examinarea primului și a celui de al treilea motiv invocate.

46 Reclamanta solicită de asemenea ca actele atacate să fie anulate cu efect imediat.

47 În această privință, pe de o parte, trebuie remarcat că Regulamentul nr. 961/2010, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul de punere în aplicare nr. 1245/2011, a fost abrogat prin Regulamentul nr. 267/2012. În consecință, aceste acte nu mai produc efecte juridice, astfel încât nu mai există un interes al reclamantei de a solicita anularea lor cu efect imediat. În aceste condiții, nu mai este necesar ca Tribunalul să se pronunțe asupra cererii sale, în măsura în care aceasta privește Regulamentul nr. 961/2010, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul de punere în aplicare nr. 1245/2011.

48 Pe de altă parte, în ceea ce privește Regulamentul nr. 267/2012, trebuie amintit că, în temeiul articolului 60 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, prin derogare de la articolul 280 TFUE, deciziile Tribunalului care anulează un regulament intră în vigoare numai după expirarea termenului de recurs menționat la articolul 56 primul paragraf din statutul menționat sau, în cazul în care în acest termen s-a introdus un recurs, după respingerea acestuia (a se vedea prin analogie Hotărârea Tribunalului din 16 septembrie 2011, Kadio Morokro/Consiliul, T-316/11, nepublicată în Repertoriu, punctul 38).

49 Or, natura Regulamentului nr. 267/2012, inclusiv a anexei IX la acesta, este cea a unui regulament, întrucât articolul 51 al doilea paragraf din acesta prevede că este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre, ceea ce corespunde efectelor unui regulament astfel cum sunt prevăzute la articolul 288 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 16 noiembrie 2011, Bank Melli Iran/Consiliul, C-548/09 P, Rep., p. I-11381, punctul 45).

50 În aceste condiții, cererea reclamantei trebuie să fie respinsă în ceea ce privește efectele anulării Regulamentului nr. 267/2012.

Cu privire la cheltuielile de judecată

51 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Pe de altă parte, potrivit articolului 87 alineatul (6) din Regulamentul de procedură, cheltuielile de judecată rămân la aprecierea Tribunalului în cazul în care acesta nu se pronunță asupra fondului cauzei. În speță, întrucât Consiliul a căzut în pretenții în ceea ce privește cea mai mare parte a capetelor de cerere, se impune obligarea sa la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor reclamantei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra)

declară și hotărăște:

1) **Anulează Regulamentul (UE) nr. 961/2010 al Consiliului din 25 octombrie 2010 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 423/2007 și Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1245/2011 al Consiliului din 1 decembrie 2011**

de punere în aplicare a Regulamentului nr. 961/2010, în măsura în care prevăd înscrierea societății CF Sharp Shipping Agencies Pte Ltd pe lista cuprinsă în anexa VIII la Regulamentul nr. 961/2010.

2) Anulează Regulamentul (UE) nr. 267/2012 al Consiliului din 23 martie 2012 privind măsuri restrictive împotriva Iranului și de abrogare a Regulamentului nr. 961/2010, în măsura în care prevede înscrierea societății CF Sharp Shipping Agencies pe lista cuprinsă în anexa IX.

3) Constată că nu mai este necesar să se pronunțe asupra cererii societății CF Sharp Shipping Agencies privind anularea cu efect imediat a Regulamentului nr. 961/2010 și a Regulamentului de punere în aplicare nr. 1245/2011.

4) Respinge în rest acțiunea.

5) Obligă Consiliul Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 26 octombrie 2012.

Semnături